

ภาคผนวก ข

○ (๓๑)
คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขดำที่ ๕๒ / ๒๕๕๐
คดีหมายเลขแดงที่ ๕๘ / ๒๕๕๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลจังหวัดแม่ฮ่องสอนแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว
วันที่ ๘ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐
ความ อาญา

พนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดแม่ฮ่องสอน

โจทก์

- ที่ ๑
- ที่ ๒
- ที่ ๓
- ที่ ๔
- ที่ ๖
- ที่ ๗
- ที่ ๘
- ที่ ๙
- ที่ ๑๐
- ที่ ๑๑
- ที่ ๑๒

จำเลย

เรื่อง ลักทรัพย์ รับของโจร ความผิดต่อพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง

(๒)

ราคา ๓,๙๖๗.๕๐ บาท ของนายทรัพย์ สมผิว ผู้เสียหายที่ ๑ และรองเท้าแตะจำนวน ๔ คู่
 ราคา ๒๑๐ บาท ของนายขวัญเมือง จงน้อย ผู้เสียหายที่ ๒ ไปโดยทุจริต โดยใช้รถจักรยานยนต์
 จำนวน ๓ คัน พาทรัพย์นั้นไป หรือมิฉะนั้นระหว่างวันและเวลาดังกล่าวจำเลยทั้งสิบได้ร่วมกันรับ
 ไว้ซึ่งทรัพย์ของกลางชั้นต้น โดยรู้ว่าเป็นทรัพย์ที่ได้มาจากการกระทำผิดซึ่งการลักทรัพย์ เหตุลัก
 ทรัพย์เกิดที่ตำบลจองค์ อำเภอมะนัง จังหวัดยะลา ส่วนเหตุรับของโจรเกิดที่
 ตำบลปางหมูและตำบลจองค์ อำเภอมะนัง จังหวัดยะลา เกี่ยวพันกัน นอกจากนี้จำเลยที่ ๔
 และจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นคนต่างด้าวได้เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยที่ตำบลปางหมู อำเภอมะนัง
 จังหวัดยะลา โดยไม่ได้รับอนุญาตขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา
 มาตรา ๓๓๕ , ๓๓๖ ทวิ , ๓๕๗ , ๘๓ , ๙๑ พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔
 , ๘๑ และให้จำเลยทั้งสิบสองร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์แก่ผู้เสียหายที่ ๑ เป็นเงินจำนวน
 ๓,๖๙๗.๕๐ บาท

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ และที่ ๕ ถึงที่ ๖ ให้การรับสารภาพข้อหาดักทรัพย์ แต่
 ปฏิเสธข้อหาจับของโจร
 ส่วนจำเลยที่ ๗ ที่ ๙ ถึง ๑๒ ให้การรับสารภาพข้อหาจับของโจร แต่ปฏิเสธข้อหา
 ลักทรัพย์

(๓)

จำเลยที่ ๔ ให้การรับสารภาพข้อหาลักทรัพย์ ปฏิเสธข้อหาจับของโจรและข้อหา
อยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต

จำเลยที่ ๘ ให้การรับสารภาพข้อหาจับของโจรและข้อหาอยู่ในราชอาณาจักร
โดยไม่ได้รับอนุญาต แต่ปฏิเสธข้อหาลักทรัพย์

พิเคราะห์พยานหลักฐานโจทก์ประกอบรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและ
เยาวชนของสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดแม่ฮ่องสอนแล้ว มีข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้
ว่า วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เวลากลางคืนหลังเที่ยงถึงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เวลา
กลางคืนก่อนเที่ยง จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ ร่วมกันลักผลไม้รวม ๘ รายการ ราคา ๓,๙๖๗.๕๐
บาท ของนายทรัพย์ สมฉิว ผู้เสียหายที่ ๑ และรองเท้าแตะจำนวน ๔ คู่ ราคา ๒๑๐ บาท
ของนายขวัญเมือง จงน้อย ผู้เสียหายที่ ๒ ไปโดยทุจริตโดยใช้รถจักรยานยนต์จำนวน ๓ คัน
พาทรัพย์ดังกล่าวไปจากตลาดสายหยุดเทศบาลเมืองแม่ฮ่องสอน ตำบลจองคำ อำเภอเมือง
จังหวัดแม่ฮ่องสอน มุ่งหน้าตรงไปยังบ้านเช่าใกล้สนามบินจังหวัดแม่ฮ่องสอน จำเลยที่ ๗ ถึงที่
๑๒ ซึ่งรออยู่ที่บ้านเช่าได้ร่วมกันรับผลไม้นดังกล่าวไปรับประทาน โดยรู้ว่าเป็นผลไม้ที่จำเลยที่ ๑
ถึงที่ ๖ ได้มาจากการลักทรัพย์ จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ จึงมีความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์เวลา

(๔)

กลางคืน โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การพาทรัพย์ไป ส่วนจำเลยที่ ๗ ถึงที่ ๑๒ มีความผิดฐานร่วมกันรับของโจร คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยว่า จำเลยที่ ๔ และที่ ๘ อยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่ เห็นว่า ตามรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน และใบรับรองแพทย์แนบท้าย และคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ ๔ และที่ ๘ ระบุว่าจำเลยที่ ๔ อายุประมาณ ๑๖ ปี เกิดที่บ้านขุนกลาง ตำบลปางหมู อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน ส่วนจำเลยที่ ๘ อายุประมาณ ๑๘ ปี เกิดที่บ้านห้วยโป่ง ตำบลห้วยโป่ง อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน แสดงว่าจำเลยที่ ๔ เกิดในประเทศไทยประมาณปี พ.ศ.๒๕๓๔ และจำเลยที่ ๘ เกิดในประเทศไทยประมาณปี พ.ศ.๒๕๓๒ จำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๘ จึงได้สัญชาติไทย ตามพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ.๒๕๐๘ มาตรา ๗ (๓) แม้ต่อมาจะมีการออกพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗ เดิม ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ ก็ไม่มีผลย้อนหลังไปตัดสิทธิการได้สัญชาติไทยของจำเลยที่ ๔ และที่ ๘ ดังนั้นจำเลยที่ ๔ และที่ ๘ จึงเป็นคนสัญชาติไทยมีสิทธิที่จะอยู่ในราชอาณาจักรไทย มิใช่คนต่างด้าวที่อยู่ในราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาต

(๕)

พิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๗) ประกอบมาตรา ๘๓, ๓๓๖ ทวิ จำเลยที่ ๗ ถึงที่ ๑๒ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๕๗ วรรคแรก ประกอบ มาตรา ๘๓ เนื่องจากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๗ และที่ ๙ ถึงที่ ๑๒ อายุเกิน ๑๔ ปี แต่ไม่เกิน ๑๘ ปี ส่วนจำเลยที่ ๘ แม้ข้อเท็จจริงจะฟังได้ว่าจำเลยที่ ๘ อายุประมาณ ๑๘ ปี แต่ก็เป็นเพียงการกะประมาณ โดยการตรวจร่างกายทางการแพทย์ มิใช่ค่าตัวเลขที่แน่นอน เป็นเพียงแค่การวินิจฉัยว่าอยู่ในช่วงอายุระหว่าง ๑๗ ปีเศษ กับ ๑๘ ปีเศษ จึงต้องฟังในทางที่เป็นคุณแก่จำเลยที่ ๘ ว่าจำเลยที่ ๘ อายุ ๑๗ ปีเศษ จำเลยทั้งสิบสองจึงมีอายุไม่พ้นเกณฑ์เยาวชน ด้อยด้วยวุฒิภาวะ ความยับยั้งชั่งใจ ทั้งขาดการเอาใจใส่เลี้ยงดู ให้คำแนะนำจากบิดามารดา เพราะจำเลยบางคนเป็นกำพร้า บางคนบิดามารดาแยกทางกัน บางคนมีบิดามารดา แต่ไม่มีเวลาให้ นอกจากนี้หลายคนบิดามารดามีได้แจ้งเกิดต่อนายทะเบียน ทำให้ขาดหลักฐานทางทะเบียน ไม่ได้รับสวัสดิการความช่วยเหลือจากหน่วยงานรัฐ ทัดเทียมกับบุคคลสัญชาติไทยที่มีหลักฐานทางทะเบียน เมื่อขาดความรักความเข้าใจจากบิดามารดาและการดูแลช่วยเหลือจากหน่วยงานรัฐ ครั้นมีปัญหาดังกล่าวมากกระทบทำให้ทุกคนต้องออกจากบ้านมาอยู่ร่วมกันนอกบ้านยามวิกาล มีปัญหาด้านการเรียน บิดามารดา ครูอาจารย์ไม่เข้าใจ ตำนานติเตียน ส่งผลให้เยาวชนเบื่อหน่ายการเรียน หลายคนต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน อยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการกระทำความผิด ในที่สุดจำเลยทั้งสิบสองได้กระทำความผิดเป็นคดีนี้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงสมควรให้โอกาสจำเลยทั้งสิบสองกลับตนเป็นคนดี โดยให้ความช่วยเหลือแก้ไขฟื้นฟูเพื่อให้เยาวชนเหล่านี้กลับมาเป็นกำลังสำคัญของสังคมไทยต่อไป อาศัยอำนาจตาม

(๖)

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ จึงให้รอกการกำหนดโทษจำเลยทั้งสองไว้มีกำหนด ๑ ปี และให้คุมประพฤติจำเลยทั้งสองไว้ภายในเวลาดังกล่าว โดยกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมประพฤติของจำเลยทั้งสองไว้ดังนี้

๑. ให้จำเลยทั้งสองมารายงานตัวต่อผู้พิพากษาสมทบทุก ๒ เดือนต่อครั้ง

๒. ให้จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ และที่ ๗ ถึงที่ ๑๐ ไปเรียนและพักอาศัยที่ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดแม่ฮ่องสอนตามสาขาที่แต่ละคนถนัด

ให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ไปเรียนและพักอาศัยที่โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๓๔ อำเภอปางมะผ้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ให้จำเลยที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๑๑ และที่ ๑๒ กลับเข้าศึกษาต่อระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจนจบการศึกษาภาคบังคับ ในชั้นนี้ให้ประสานไปยังโรงเรียนว่าโรงเรียนใดจะรับกลับเข้าศึกษาได้โดยให้จำเลยทั้งหมดยกเว้นจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ไปรับเงินจากกองทุนคุ้มครองเด็กฯ เป็นค่าใช้จ่ายในระหว่างศึกษาตามคำสั่งศาลในรายงานกระบวนการพิจารณาบัลลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐

๓. ให้จำเลยทั้งสองตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ห้ามคบหาสมาคมกับบุคคลที่มีความประพฤติไม่ดี ห้ามเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืนหรือในสถานเริงรมย์ทุกแห่ง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง ห้ามสูบบุหรี่และดื่มของมึนเมาทุกชนิด ตลอดจนห้ามยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษทุกชนิด

(๗)

ยกฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ ฐานรับของโจร ยกฟ้องจำเลยที่ ๗ ถึงที่ ๑๒ ฐานลักทรัพย์ และยกฟ้องจำเลยที่ ๔ และที่ ๘ ฐานอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต

ให้จำเลยทั้งสิบสองร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนเป็นเงินจำนวน ๓,๖๙๗.๕๐ บาทแก่ผู้เสียหายที่ ๑ ค่าขออื่นให้ยก.

นายเววัต เฉลียวศิลป์

นายธีรพล เครือเวทย์

นางจินดา สุนันท์

นางบุปผา ศรีเมืองบุญ